

INTERVENCIÓ DE L'ALCALDE DE LLEIDA EN LA PRESENTACIÓ DEL PANEL ECONÒMIC I FINANCER EN LA 25 EDICIÓ DE LA TROBADA AL PIRINEU

Des de la meua visió com a alcalde d'una ciutat, voldria parlar de l'entorn econòmic i financer, no dels ajuntaments, sinó de la societat en general.

El repte més important que tenim en aquests moments, en què anem albirant uns indicadors que ens diuen que estem sortint de la crisi (i veieu quants matisos hi poso), és un repte social. És superar un model al qual crec que ens estem abocant en aquesta sortida de la crisi, és un model nou que permet el creixement del PIB sense un creixement, ja no vull dir equivalent, sense creixement de l'ocupació. Créixer PIB sense créixer ocupació és un model que la nostra societat no pot admetre.

Hem de ser capaços de superar-ho. Òbviament que no estic pensant en models lineals. Ni moltíssim menys. És obvi que, avui dia, amb els nivells d'automatització, de mecanització, eines de productivitat, ningú, amb seny, amb models lineals de creixement de PIB i creixements lineals d'ocupació. És obvi que hi ha molts factors que aplanen la corba i busquen altres models. No hi ha rectes, sinó corbes més o menys complexes

Aquest model no és sostenible ni econòmicament, ni socialment. A més, políticament, no és admissible. No és admissible que anem a uns models que pot generar creixement de l'economia però no hi ha una reducció de l'atur i, per tant, anem a una situació de fractura social.

Crec que tampoc és econòmicament sostenible perquè crec que la cohesió social és un factor de productivitat. Moltes vegades parlem de les tres eines bàsiques de competitivitat de les empreses. Tots parlem de productivitat, parlem d'innovació i d'internacionalització. Cal afegir la cohesió social com a factor de competitivitat empresarial. Actua en favor de la competitivitat empresarial dels països i de les empreses d'aquell entorn.

La fractura social, a més de costos econòmics i, òbviament, un cost social radical, genera baixes en la productivitat. Genera un efecte social de rebuig a l'activitat, al consum, a l'activitat econòmica i, per tant, a aquesta gran roda que és l'economia.

Jo crec ideològicament en la cohesió social, crec que tots els demòcrates hi creiem, però més, crec que hem de començar a creure en la cohesió social, també com a factor de competitivitat, perquè incideix directament en la competitivitat empresarial.

Hem de ser capaços de buscar, en aquest albirar sortides de la crisi, models que impliquin creixements raonables del PIB, tenint en compte les altres variables que hem de modular, tipus d'interès del qual se'n deriva la inflació. Hem de buscar models de creixement d'aquestes variables que impliquin també creixements de l'ocupació. I això vol dir anar a models basats en la incorporació de valor, a la creació de nous productes i serveis, a la redefinició de l'Estat del Benestar. Jo crec que aquesta és una gran tasca que els demòcrates, en especial, els socialdemòcrates a nivell europeu, hem de ser capaços de fer, redefinir l'Estat del Benestar, un estat del benestar que no pot estar, basat, només en el consum. Cal introduir variables com l'Educació, com la Cultura, com l'atenció social. Cal redefinir perquè sigui sostenible el concepte d'Estat del Benestar i això també incidirà directament en el creixement d'altres variables econòmiques.

Crec que la solució de la crisi passa per polítiques a llarg termini. S'hi referia Ramon Roca aquest matí. Hem mirat massa solucions a curt termini. És lògic. En una crisi es posa massa el focus a la tresoreria, que és una eina en la qual la visió curt terminista domina. La tresoreria és el cor de les empreses. Com en les persones, si es para el cor d'una empresa, es mor. Posem el foc en què el malalt no mori, és a dir, una visió curtplacista, però no ens podem quedar en què el malalt no mori. Hem de buscar les solucions en la medicina, en la cirurgia i hem de mirar les solucions a mig i a llarg termini.

És un dels problemes de la situació actual i això ens porta a l'Educació, a la Recerca, el president Mas també s'hi referia, a la clau de l'educació, a la recerca, les eines que miren més enllà del curt termini que representa la solució estricta d'un moment econòmic concret.

Em permetran que acabi amb alguna dada i amb algun deure específic per a les terres de Lleida. Crec que cal buscar models globals i locals. Locals, en sentit ampli. Locals territorials. El món va cap a una xarxa de ciutats.

Com a indicadors, l'atur és un drama, el primer drama del país. Sempre dic que les polítiques socials més importants que es poden fer són les polítiques d'ocupació. L'atur a Catalunya és d'un 22'1 per cent. A Lleida és un drama igual, però és un 16'4 per cent, i a la ciutat de Lleida, és un punt menys, un 15'32 per cent. Un 15, un 16, un 22 és un drama. Tenim l'atur més baix de Catalunya i de l'Estat. Però una societat no pot mantenir aquest nivell. L'atur ha de ser el nostre primer problema.

Tenim una balança comercial molt positiva. Tenim un total d'intercanvis a la província de Lleida de 2.554 milions d'euros. Important. Hem crescut el darrer any un 6'75 per cent, en el total d'intercanvis comercials, i en el total de les exportacions, hem crescut un 6'65 per cent.

Crec que, raonablement, les empreses aneu fent bé les coses i les institucions intentem recolzar-vos en aquest sentit. Crec que hi ha una aposta clara en el mal anomenat sector primari que, de primari, ja no té res. És un sector terriblement professionalitzat, tecnificat, etc. Hi ha una component molt important d'innovació de les nostres empreses, i ha una component de productivitat altíssima. La productivitat del sector agroalimentari és excel·lent, que és en el que ens basem, així com en el del Turisme. Crec que les empreses estan fent bé les coses des del punt de vista de les variables que afecten a la competitivitat.

Cal incidir en aquesta quarta variable, quedin-s'ho si us plau. La cohesió social com a factor de competitivitat.

Les institucions crec que hem fet projectes rellevants, però n'hem de fer molts més. Especialment, des de l'Ajuntament i la Diputació de Lleida, les nostres polítiques de parcs, de CEEI, de viviers d'empreses... Tenim un conjunt increïble de viviers en la nostra província i ara ho treballem globalment des d'una eina de que ens vam dotar fa uns anys, que cada vegada va donant més resultats, que és GlobalLeida i que és una aposta clara. Estem fent deures però ens calen fer més. Tenim assignatures pendents i això no és una visió pessimista. Vol dir reptes.

Crec que la nostra província ha de fer un increment molt seriós de la industrialització. Molt. Era una assignatura pendent. Crec que hem saltat cap a la societat del coneixement sense una consolidació i un desenvolupament prou rellevant. Hem de créixer en valor afegit dels nostres productes. Podem donar valor afegit basat en què tenim bases sòlides en la innovació i en la recerca. I hem de créixer, tercer element, en la massa crítica empresarial.

Ahir i avui en la premsa hi ha notícies positives en el sector de la fruita, d'increment de massa crítica. Crec que increment de la industrialització, del valor afegit i de la massa crítica de les empreses són tres assignatures pendents que tenim l'economia de les terres de Lleida i que ens han de permetre que el model al que, si no fem res, anem abocats. Increment del PIB sense increment de la ocupació, s'ha de superar i són aquestes eines, mig i llarg terministes, les que ens poden portar, òbviament, amb la voluntat política i empresarial, a aquest canvi de model.

Àngel Ros i Domingo

La Seu d'Urgell, 13 de juny de 2014